

26.04.2014 - En eller to konfirmationskjoler?

Det er forår. Jeg ved det, for skovbunden er dækket af anemoner, bøgen springer ud, og de første konfirmander vil forventningsfulde, glade, spændte og måske også lidt alvorfulde i kirke og bagefter lade sig fejre i familie og venners gode lag.

Så fine de ser ud, de unge mennesker. Og fyldt med forventninger til, hvad denne for dem ganske særlige dag vil bringe med sig af oplevelse, knus og kram, gaver og fest, men også en vis højtidelighed, bliver jeg klar over, når jeg taler med unge, der har netop denne dag i vente, eller for hvem, den lige har været.

Fælles for dem er også, at de har et stort ønske om, at denne store og særlige dag vil blive en skøn og rar dag. Med gaver og penge, lækker mad, taler og sange naturligvis, men nok alligevel først og fremmest en dag sammen med dem, der betyder mest for dem, og for hvem de betyder mest.

En dag, hvor det er dem, det drejer sig om. Deres dag med dem, de holder af i gode rammer, hvad enten festen er med mange eller få, holdes ude eller hjemme med kok eller med fælles hjælp.

En dag, som de unge og deres familie har talt om og forberedt ofte ganske længe, og som hos mange ender med at blive lige så god, som de turde drømme om.

For ganske mange unge og deres familier er det imidlertid heller ikke på konfirmationsdagen ligetil at indfri konfirmandens ønske om at blive fejret af dem, de holder af. Derfor bliver både forberedelsen og selve dagen ofte fyldt med spænding, ondt i maven, frustration, bekymring, og følelsen af svigt. Dette fortæller disse to unge mig om:

Jeg tror faktisk ikke, jeg har lyst til at blive konfirmeret alligevel. Laurits ser ned i bordet og fortsætter:

Min far kommer ikke til min fest. Han siger, det er kun er min mor, der har bestemt, hvordan det hele skal være. Hvem, der er inviteret, hvor festen skal holdes, og hvad vi skal have at spise.

Og så siger han, at når det næsten kun er min mors familie og venner, der skal med, vil han ikke komme, fordi de ikke kan lide hans kæreste og hendes børn. Jeg havde glædet mig til at sidde mellem min far og min mor den dag. Min mors veninde skulle sidde ved siden af min mor, og så havde jeg tænkt, at min fars kæreste og min farmor og farfar skulle sidde ved siden af min far. Nu bliver det bare ikke til noget. Måske vil min far holde noget for mig en anden dag så, eller også får jeg en stor gave.

- Jeg har fået lige den kjole, jeg allerhelst vil have, fortæller Kathrine. Den er hvid, selvfølgelig, og går til lige under knæet, og så er der sådan en lille kort trøje, jeg kan have på i kirken. Om morgenen kommer min mors veninde, der er frisør, og ordner

mit hår. Min mor holder fest for mig på lørdag efter konfirmationen i kirken, og så skal jeg holde fest med min far og hans familie to uger efter.

Det er okay, for jeg tror, jeg ville være lidt utryk ved, om de ville begynde at skændes, hvis de skulle holde festen for mig sammen. Nu er der så bare sket det, at min far ikke vil betale til min kjole, så derfor vil min mor ikke lade mig have kjolen på om søndagen hos min far.

Så i går var min far og jeg ude at købe min konfirmationskjole nr. to.

Den er også rigtig flot lige som den anden, men jeg fatter ikke, hvorfor jeg ikke bare kan have den samme på. Det er lidt latterligt, synes jeg.

Laurits og Kathrine er to af de børn, hvis forældre efter skilsmisse også har svært ved at finde fælles fodslag i forbindelse med højtider, mærkedage og andre vigtige begivenheder, og dilemmaet er ofte: Hvem skal være hos hvem, hvornår, hvorfor og hvordan? Skal vi fejre begivenheden sammen og i så fald hvordan, og hvem betaler for det? Skal barnet holde en, to eller tre juleaftener, to gange påske og en, to, tre eller fire fødselsdage, for at alle kan tage del i fejringen? Skal først far og siden mor sætte studenterhuen på?

Heldigvis er mange skilte familier rigtig gode til at få også mærkedagene til at forløbe godt, og en del magter at holde fælles fødselsdage og konfirmation. Nogen synes endda, og det til stor glæde for barnet, at have det rigtig udmærket og godt med det.

Jeg mener ikke, at fælles fødselsdage og konfirmationer med bortvendte blikke, skænderier og stive miner er godt for barnet. Så hellere lade være.

Men jeg håber, at både Laurits' og Kathrines forældre, på trods af alt det, der måtte være gået forud, alligevel på denne store dag, vil sætte sig selv lidt til side og i stedet sætte alle sejl til for, at deres børn kan få den dag, de så længe har ønsket sig.

For som Laurits skuffet sluttede samtalen af med: Mon de også ville holde to begravelser, hvis jeg nu døde før dem?